

Una cadira tacada

De dalt a baix, i d'esquerra a dreta, els membres del nou govern valencià. Lola Johnson, consellera de Cultura, Turisme i Esport; Jorge Cabré, de Justícia i Benestar Social; Maritina Hernández, d'Agricultura, Pesca, Alimentació i Aigua; Serafin Castellano, de Governació; Luis Rosado, de Sanitat; José Manuel Vela, d'Hisenda i Administracions Públiques; José Ciscar, d'Educació, Formació i Ocupació; Isabel Bonig, d'Infraestructures, Territori i Medi; Paula Sánchez de León, vice-presidenta i consellera de Presidència; el president, Francisco Camps, i Enríque Verdeguer, conseller d'Economia, Indústria i Comerç.

Francisco Camps ha aprofitat la crisi econòmica i la que afectarà el PP valencià per a liquidar els pilars del seu govern. De manera que ha dissenyat un gabinet de poc pes polític i en què no hi ha cap encausat per corrupció, tret d'ell.

El president de la Generalitat Valenciana ha atès —per fi— les recomanacions del president del PP, Mariano Rajoy, i també les del vice-secretari de comunicació del partit de la gavina, a més de bon amic seu, Esteban González Pons, que a la diada del Nou d'Octubre d'ara fa dos anys li ho va deixar ben clar: “La festa, a València, s’acaba a les quatre de la vesprada.” Calia prendre mesures.

Unes poques setmanes abans, el prestigiós setmanari *The Economist* havia titulat un article sobre l'economia espanyola amb un eloqüent “After the fiesta”, però no ha estat fins el juny del 2011 que Camps ha decidit de fer net, en doble direcció. Ha aprofitat l'elaboració del govern que iniciarà la seua tercera legislatura al capdavant del Consell per a introduir-hi persones d'un perfil eminentment tècnic i exemptes de cap taca corrupta. Cognoms tan aristocràtics com Rambla, Cotino, Blasco, Font de Mora i Camps (Gerardo) mateix passen a formar part dels llibres d'història, doncs; tot al contrari que el president valencià, que minuts després de jurar el càrrec va advertir que potser es presentaria a la reelecció l'any 2015.

Ho té ben magre, però. En primer lloc, perquè la justícia és lenta però no tant. I en segon, perquè no és gaire probable que el seu partit li ho permeta. El reguitzell de víctimes polítiques que ha llegat el darrer remodelatge governamental és antològica, i més d'un i de dos voldran tallar-li el cap tan bon punt se'ls presente l'oportunitat de fer-ho.

De fet, l'executiu dissenyat per Camps ha desencisat els cinc homes que li eren més propers. Qui ha quedat menys malparat ha estat Juan Cotino, nou president de les Corts i amb aspiracions d'emigrar a l'ambaixada vaticana si Rajoy guanya les eleccions estatals. Gerardo Camps tampoc no renova la seua vice-presidència, cosa que no ha sorprès ningú –pels problemes crònics d'esquena que té–, però que alhora el deixa en expectativa de destinació, que ben bé podria ser el Congrés dels Diputats.

Les altres tres víctimes sí que no troben cap consol possible. Sobretot Vicente Rambla, que era vice-president primer, aspirava a una megacartera i n'ha eixit a espentes i redolons: en part, per culpa de la seua implicació en la branca del *cas Gürtel* que afecta el finançament il·legal, i en part, també, perquè Camps ha volgut estalviar al seu partit les cabòries sobre qui l'ha de succeir a la presidència del Consell, en el cas que vagen mal dades.

D'una altra banda, Rafael Blasco, que ha perdut la simbòlica conselleria de Solidaritat i Ciutadania, se sent maltractat per raons estrictament relacionades amb el seu ego: opina que el càrrec de portaveu popular a les Corts li va estret, i que ell, treballador de mena com és, trobarà massa hores buides a partir d'ara. Blasco, a qui Camps va confiar l'estratègia de defensa política de *Gürtel*, ha pagat les turbulències que han envoltat de manera permanent el minúscul pressupost que controlava, el qual, lluny d'anar a parar a projectes de desenvolupament del tercer món, a voltes s'ha esmerçat a comprar habitatges a la ciutat de València. La defenestració de Blasco és un colp sever per al president provincial del partit i de la Diputació de València, Alfonso Rus, que el tenia d'interlocutor a l'executiu i conformava amb ell una pinça contra Antonio Clemente, secretari general del PPCV apadrinat per Camps que tampoc no accedeix al govern però que –aquest és el seu èxit– ja no haurà de mirar a Blasco i Rus amb complex d'inferioritat. La loquacitat de Rus no acaba de casar amb el conservadorisme recte de Camps, que podria mirar de rellevar-lo al pròxim congrés provincial. La seua ajustada victòria a Xàtiva, d'on és alcalde, en podria ser un altre motiu.

El bandejament de Rambla, Blasco i Rus contrasta amb el poder que hereta

El testament ja era escrit

Al març, de les pàgines 34 a 39 del número 1.396, EL TEMPS ja va informar que Camps tenia clar qui havia de substituir-lo a la presidència de la Generalitat Valenciana en el cas –probable– que la justícia el situe entre la banqueta i la paret. L'hereua única –a qui faria vice-presidenta– era Paula Sánchez de León Guardiola, doctora en dret que va deixar un regust molt bo entre els companys de facultat. Ja havia estat cap de gabinet de Marcela Miró al pas d'aquesta per la presidència de les Corts, però Sánchez de León va entrar en contacte amb Camps a través de l'esposa del president, Isabel Bas, amiga del Club de Tennis de València i que comparteix una farmàcia al 50% amb Victoria Escrig, esposa d'un cosí germà de Sánchez de León, José Luis López Guardiola, gerent de l'empresa pública Ciegsa.

–i, atenció, el que podria heretar– Paula Sánchez de León, que canvia la cartera de Justícia i Administracions Públiques per la vice-presidència única i la conselleria de Presidència. Sánchez de León accedí al Palau l'any 2003 com una assessora més de Camps; el 2004 esdevingué secretària autonòmica de relacions amb l'estat i comunicació; el 2008 fou elevada a consellera; i el 2009 hi va afegir la condició de portaveu, un càrrec en què, com l'àrea de Presidència, va rellevar Rambla. Ha passat de ser a l'ombra de Camps a ser l'ombra de Camps. La caiguda de la preposició és ben simptomàtica.

Paula Sánchez de León s'erigeix, per tant, en la més que possible successora de Camps. L'únic competidor que li queda per a completar la seua cursa imparable és Alberto Fabra, alcalde de Castelló de la Plana i propietari d'un dels 55 escons que el PP ocupa a la cambra autonòmica, requisit inexcusable per a poder ser proclamat cap del Consell. Isabel Bonig, Maritina Hernández i Lola Johnson, les altres tres persones molt properes a Camps que ha introduït al seu equip, són a molts quilòmetres de distància de qui ha passat a ser la primera vice-presidenta valenciana de la història.

La gran sorpresa. D'aquest trident femení, la darrera peça ha seguit un camí paral·lel al de Sánchez de León, però amb més lentitud. Lola Johnson (vegeu p. 36-40) és amiga personal de Camps, que l'any 2004 va situar-la a la direcció del segon canal de Ràdio Televisió Valenciana (RTVV), aleshores anomenat Punt 2; que després va convertir-la en cap d'informatius de Canal 9; i que des de l'octubre del 2009 ha dirigit aquesta televisió. Johnson assumeix Cultura i Esports –fins ara en mans de Trini Miró– i també Turisme –que ocupava Belén Juste–, a més de controlar la política lingüística.

En el cas de Bonig, l'enamorament és polític. A Camps, el van captivar els seus dons de líder, evidenciats el 2007, quan va arrabassar a l'esquerra l'alcaldia de la Vall d'Uixó (Plana Baixa), de tradició progressista, i que ella, de família igualment lligada als partits d'esquerra, va saber fidelitzar per al PP. Camps, tot aprofitant-ne la condició de castellanenca, la va incorporar amb rapidesa a la direcció del PPCV, i Bonig, que enguany ha repetit la majoria absoluta al seu municipi, no l'ha decebut gens ni mica. La recompensa és de volada: la conselleria d'Infraestructures, Territori i Medi, que

hereta gairebé totes les competències que fins ara tenien Juan Cotino i Mario Flores, depurat per la seua implicació al *cas Brugal*. Entre els principals reptes de Bonig hi ha la reestructuració de l'Institut Valencià de la Vivenda (IVVSA), organisme que arrossega un deute gegantí, només a l'alçada del de RTVV.

Pel que respecta a Maritina Hernández, els rumors insisteixen que emigrarà a un ministeri així que Rajoy passe a viure a la Moncloa. La feina silenciosa però insistent d'aquesta enginyera agrònoma –filla de Vicente Hernández, històric dirigent de l'Associació Valenciana d'Agricultors– agrada un sector sempre queixós pels canvis a la conselleria.

Economia, economia... i educació.

Vicente Rambla tocava amb els dits una conselleria tan gran que Camps fins i tot ha dividit en tres. El fitxatge estrella és el del director d'informació i inversions de l'Institut Espanyol de Comerç Exterior (ICEX), Antonio Verdeguer, que dirigirà Economia, Indústria i Comerç, aquestes dues últimes àrees en poder de Rambla mateix, fins ara. La negativa d'aquest a controlar una cartera més petita i a estar subordinat a Sánchez de León el va dur a rebutjar la d'Hisenda i Administracions Públiques, que recau en el número dos de Gerardo Camps, José Manuel Vela, responsable de redactar els pressupostos. Per últim, Camps ha fusionat Educació –amb la patata calenta del decret que derogaria les línies en valencià–, Formació i Ocupació en la figura de José Ciscar, subdelegat del Consell a Alacant, alcalde de Teulada (Marina Alta) i persona que ha ajudat el president de desempallegar-se de José Joaquín Ripoll i el zaplanisme que s'atrinxerava al sud.

Serafin Castellano continua –d'esquitlladentes– a Governació, mentre a Sanitat l'adéu de Manuel Cervera –que no hi volia continuar– és suplít per l'hola de Luis Rosado. Per acabar, a Justícia i Benestar Social, una fusió estranya com poques, hi accedeix Jorge Cabré, fiscal proper a Sánchez de León.

El pes dels consellers al si del PP és escàs. Tan sols Castellano, i en molta menor mesura Bonig, en tenen una mica. Els damnificats de Camps esperen que això el faça caure tan bon punt l'aire *gurtelià* bufe una mica. La tardor és a prop.

Victor Maceda

La sastressa de Camps

EL TEMPS